LIBRĂRIA LOGOS NE RECOMANDĂ

Suferințele sunt binefăcătoare în viața noastră

Dumnezeu, ca Tată iubitor, le cârmuiește pe toate cu bunătate. De aceea, niciun lucru să nu îl considerăm ca fiind întristător sau aducător de suferință, chiar dacă acesta ne pune neputința noastră la încercare. Pentru că, dacă ignorăm motivul pentru care fiecare eveniment este îngăduit de Dumnezeu să ni se întâmple, trebuie să credem că suferințele au loc fie ca răsplată a răbdării, fie a indiferenței și nepăsării sufletului nostru fie pentru ca omul să nu se abată mai mult de la viața duhovnicească și să se unească cu răul, prin săvârșirea lui.

ANUNȚURI

• Întărire și mângâiere

Acestea au fost o parte din darurile pe care ni le-a făcut anul acesta Sf. Mina, în ziua prăznuirii sale. Slavă lui Dumnezeu că ne-a mai dăruit, după cum spun părinții noștri, încă o Liturghie la care să fim împreună.

• Sâmbătă, 14 noiembrie, s-au împlinit 15 ani de când a plecat la Domnul, întru dragoste jertfelnică, **preoteasa Maria**. Fie că am cunoscut-o sau nu, știm că ne îmbrăca pe toți cei ce venim la Bisericuță, cu căldura sufletului său, ca o mamă iubitoare. Credem și nădăjduim că acum stă aproape de Preacurata, cosându-ne șterguri de rugăciune. Dumnezeu să o odihnească cu drepții!

ȘTIRI

• S-au încheiat filmările la *„Man of God”* (*Omul lui Dumnezeu*), **pelicula despre viața Sf. Nectarie**. Filmul a fost realizat în colaborare cu Mănăstirea Vatoped din Sfântul Munte Athos și va ajunge curând în cinematografe, ca un omagiu adus sfântului la 100 de ani de la mutarea sa la viața veșnică. *Basilica.ro*

• **Arhiepiscopul Athanasie al Tiranei și a toată Albania**, în vârstă de 91 ani, a fost internat la spital, după ce a fost testat pozitiv cu virusul Corona. Ierarhul, deși suferă de complicații, a găsit puterea să transmită un mesaj credincioșilor: *Nu vă temeți; credeți doar! Dumnezeu este cu noi și nu ne va lăsa*!

Mai mulți ierarhi ai Bisericii Ortodoxe au trimis urări de sănătate, alăturându-se celor care îl poartă pe arhiepiscop în rugăciuni. *Orthodoxtimes.com*

• Chinonita Sfântului Munte a hotărât **să nu mai permită accesul pelerinilor timp de o lună**, pentru a preveni răspândirea coronavirusului. Această hotărâre nu-i privește pe angajații și asociații mănăstirilor, care vor putea intra doar pe bază de invitație și doar într-o singură mănăstire. De asemenea, în toate bisericile athonite se vor face în această perioadă privegheri speciale și procesiuni cu sfintele moaște pentru oprirea pandemiei. *Orthodoxtimes.com*

Așteptăm întrebările, sugestiile și eventualele colaborări pe adresa revista.maximina@gmail.com
sau la tel. 0734.194.372.
Mulțumim tuturor pentru rugăciuni și ajutor financiar.

MAXIMINA

Foaie ortodoxă pentru suflet

nr. 14 / 15 noiembrie 2020

INTRAREA ȘI ȘEDEREA ÎN BISERICĂ A MAICII DOMNULUI

Cuvinte ale părintelui Sofian Boghiu, adunate de la sfinți

Intrarea în Biserică a Maicii Domnului este o sărbătoarea frumoasă și delicată și aș vrea să vă spun câteva lucruri în legătură cu ea.

Maica Domnului s-a născut în Ierusalim, asta o știm de la Sf. Ioan Damaschinul care era un mare și învățat sfânt Părinte, a trăit în veacul al VIII-lea și a locuit mult în Palestina, cunoscând foarte bine istoria tuturor părinților și a sfinților din Țara sfântă și din toată creștinătatea. Și el ne spune în cartea lui numită *Dogmatica*, că Sfânta Fecioară Maria s-a născut în Ierusalim și anume pe calea unde era Poarta Oilor și unde era acea Vitezda. Sfinții Părinți aveau însă și o casă în Nazaret, o casă sărăcăcioasă, smerită. Însă după ce copila s-a născut la Ierusalim, părinții au trecut la Nazaret, pentru că Nazaretul era o cetate liniștită.

Și când a împlinit copila trei ani, au plecat s-o închine Domnului la Ierusalim. De la Nazaret până la Ierusalim sunt aproape o sută de kilometri. Au făcut drumul acesta pe jos, timp de trei zile, însă nu singuri, ci cu vecini, cu prieteni, mai multă lume care mergea la Ierusalim să se închine, să aducă jertfe la singurul templu din vremea aceea, Templul din Ierusalim. După trei zile au ajuns la Ierusalim.

Și a fost impresionantă această grupare: când au ajuns în Ierusalim, în fața Templului, acolo a fost anunțat clerul și a ieșit din Templu soborul de preoți și corul Templului, cor de copii. Erau unii copii care cântau în corul Templului — acești copii strigă în urma lui Iisus,

când merge la Ierusalim în Duminica Floriilor. Îl întâmpină pe drumul Ierusalimului, Îi cântă osana poporul; și în Templu încă Îi cântau lui Iisus osana, acest cor de copii de la Templu. Căpeteniile poporului erau supărate că lasă pe copii să cânte. Și Iisus spune: *„dacă nu cântă ei, pietrele vor da glas”*. Și așa îi ies soborul preoților și corul de copii înaintea Maicii Domnului și acestui cortegiu din Nazaret, la intrarea în Templu.

Din fața Templului până sus erau cincisprezece trepte și când intrau preoții la Templu, în săptămâna lor de serviciu, se opreau pe fiecare treaptă și spuneau câte un psalm. Sunt în Psaltire cei cincisprezece psalmi „ai treptelor”, de la 119 și până la 133. Stăteau pe fiecare treaptă și spuneau câte un psalm, până când ajungeau sus — al cincisprezecelea psalm, a cincisprezecea treaptă – și acolo intrau în Templu. Jos era grupul acesta și Maica Sfântă. În fața Maicii Domnului, în fața copilului acesta, era un grup de fetițe, poate mai mari sau chiar ca ea — Maica Domnului avea trei ani atunci — și aceste copilițe erau îmbrăcate în alb, cu niște lumânări în mâini. Și părinții o țineau de mână pe Măicuța Domnului. În urmă stătea poporul din Nazaret și mult popor din Ierusalim. Vine soborul acesta de preoți și cântăreți și cântă psalmi. Sus, în capul treptelor, era preotul Zaharia, aștepta să urce acest copil, după rânduială, să-l închine lui Dumnezeu. Copila a fost eliberată din mâinile părinților săi și a pășit pe prima treaptă, după aceea a mers fuguța până sus, fără să fie ajutată de nimeni, parcă o împingea Duhul Sfânt din urmă sau o chema cineva. Însuși preotul Zaharia s-a mirat de această îndrăzneală, această vioiciune a copilei. Toți erau plini de har, de Duh Sfânt.

Și preotul Zaharia văzând-o, a spus niște cuvinte proorocești foarte frumoase acestei tinere și micuțe Fecioare, Sfintei Maria. La Antim Ivireanul, fericitul nostru ctitor, găsim ce i-a spus Zaharia:
„Tu ești cu adevărat ușa cea de gând a vieții care au văzut-o prorocul Iezechil închisă; ce-mi caută și făr' de voia mea a-ți deschide ușile bisericii ca să intri într-însa, să locuiești, căci cu adevărat mai vârtos pentru tine au făcut Solomon, cu înțelepciunea ce i-au dat Dumnezeu, acest lăcaș și ție au închipuit-o... Și ție se cuvine ca să locuiești într-însa, că acelea câte sta într-însa ție se închipuiau. Drept aceea, dacă s-au arătat adevărul, trebuie să se ridice umbra.”

Prorocii toți, de la începuturile lumii și până aproape de nașterea acestei Sfinte Fecioare, au tot spus mereu cuvinte proroceşti despre Maica Domnului. Însă în clipa intrării în biserică s-au cunoscut aceste proorociri. De aceea Zaharia, plin de Duhul Sfânt, îi spune că Templul pe care l-a făcut Solomon cu înțelepciunea lui *„te închipuia pe tine“*: Biserica închipuia pe Maica Domnului și însăși biserica aceasta, orice biserică creştină, încă este locaş al Maicii Domnului, în care Hristos tronează. Așa cum însuși trupul ei, al Maicii Domnului, a fost biserică sau templu al Celui Preaînalt, Dumnezeul cerului.

Cu asemenea cuvinte, profetul Zaharia, marele preot, o ia pe Fecioara de mână, o duce, prin descoperire dumnezeiască, în Sfânta Sfintelor şi îi arată locul unde se va ruga ea. Sfânta Sfintelor era cum e altarul nostru, însă acea încăpere era foarte tainică, nu intrau femeile şi norodul, nu intrau nici preoţii în Sfânta Sfintelor, intra numai arhiereul o singură dată în an — numai arhiereul. Îi spune şi acum nişte cuvinte proroceşti şi după aceea o ia de mânuță şi o scoate afară din acea Sfântă a Sfintelor şi o încredinţează unor fecioare mai în vârstă ca s-o ocrotească şi să o ajute.

Maica Domnului stă la Templul din Ierusalim timp de doisprezece ani. Ce-a făcut Sfânta Fecioară în Templu în acest timp? S-a rugat, a citit Sfânta Scriptură, a adâncit-o şi a meditat, a lucrat — ştia să ţească, ştia să coasă, ştia să toarcă. Ştia să brodeze foarte frumos. A lucrat veşminte preoţeşti la Templu şi, mai târziu, Maica Domnului a lucrat cămaşa lui Iisus Hristos. Acea cămaşă nu avea cusătură, era făcută din împletitura meşteşugită a Maicii Domnului... Şi de asemenea, [Maica Domnului] ajuta şi la slujbele care erau necesare în Templu.

În tot acest timp, **Maica Domnului a fost îndeosebi în stare de rugăciune**. Rugăciunea şi paza simţurilor, a inimii şi a minţii au făcut-o cu adevărat lăcaş sfinţit, dumnezeiesc, al Celui Preaînalt, încât era un vas ales al Duhului Sfânt în care peste puţină vreme, la plecarea ei din Templu, a ajuns să întrupeze pe Iisus Hristos Mântuitorul.

Mai târziu, Maica Domnului, ştiind foarte bine Sfânta Scriptură — la Templul din Ierusalim era o şcoală biblică şi a studiat foarte mult Sfânta Scriptură, a învăţat foarte bine, acea minte luminată a Maicii Sfinte — a fost prima profesoară a copilului Iisus. Maica Domnului Îl învăţa Scriptura, Psalmii şi Profeţii, în vârsta de copilărie a Mântuitorului Hristos, pentru că ea însăşi ştia foarte bine aceste lucruri. Şi în Evanghelia de astăzi în cinstea Maicii Domnului, când ea pleacă, după Buna Vestire, de la Nazaret la vara sa Elisabeta, în sudul Ierusalimului, spune nişte cuvinte proroceşti despre ea: *„că iată de acum mă vor ferici toate neamurile, întrucât mi-a făcut mie mărire Cel puternic“*. În tot acest imn al Maicii Domnului se vede cultura ei teologică şi biblică.

Am să închei aşa cum încheia fericitul Antim cuvântul lui la sărbătoarea de astăzi, Intrarea în Biserică a Maicii Domnului:

„Drept aceea dară, trebuieşte şi noi, când vom intra în sfânta biserică, să ne curăţim întâi de păcatele noastre şi de cugetele cele viclene şi apoi, cu cunoştinţă întreagă, să ne facem vase alese, să primim prin darul Duhului Sfânt, cuvântul lui Dumnezeu în inimile noastre şi aşa vom fi adevăraţi prăznuitori, spunând Maicii Domnului cu un glas, lauda cea îngerească: Bucură-te, ceea ce eşti plină de dar, Domnul este cu tine! A Cărui slavă, în veci”.

EVANGHELIA SĂPTĂMÂNII

Luca X, 25-37 (Pilda samarineanului milostiv)

Părintele nostru mărturisitor Ilarion V.Felea *ne spune despre această pildă:*

Oricine vrea să fie sigur de mântuire și de viaţa veşnică, trebuie **să iubească** pe Dumnezeu şi pe aproapele său cum se iubeşte pe sine însuşi: nu cu vorba sau cu limba, ci **cu fapta şi cu adevărul**. Adevărata frăţie între oameni se întemeiază pe milă, pe iubire. În familia omenirii *nimeni nu trebuie dispreţuit, batjocorit sau nedreptăţit*. Creştinul milostiv nu face deosebire între om şi om; nu se întreabă de ce neam este omul căzut între tâlhari. O atenţie deosebită se cuvine să avem mai ales faţă de cei <u>îndureraţi, nenorociţi şi căzuţi între tâlharii durerilor, nevoilor şi păcatelor omeneşti</u>. Să-i iubim şi să-i ajutăm aşa după cum a iubit samarineanul milostiv pe omul aflat aproape mort, pe marginea drumului, jertfind timpul, banii, osteneala, puterea de muncă şi bunurile sale, ca să-l ajute şi să-l scape din nenorocirea în care a căzut.

***

APOSTOLUL SĂPTĂMÂNII

Efeseni IV, 1-7

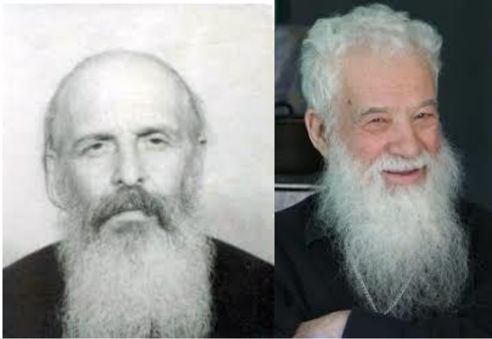

De aceea, vă îndemn, eu cel întemniţat pentru Domnul, să umblaţi cu vrednicie, după chemarea cu care aţi fost chemaţi, cu toată smerenia şi blândeţea, cu îndelungă-răbdare, îngăduindu-vă unii pe alţii în iubire, silindu-vă să păziţi unitatea Duhului, întru legătura păcii. Este un trup şi un Duh, precum şi chemaţi aţi fost la o singură nădejde a chemării voastre; este un Domn, o credinţă, un botez, un Dumnezeu şi Tatăl tuturor, Care este peste toate şi prin toate şi întru toţi. Iar ***fiecăruia dintre noi, i s-a dat harul după măsura darului lui Hristos****.*

Apostolul subliniază că s-au oferit „fiecăruia” darurile. Nu există credincios care să nu fi primit măcar o harismă. Şi aceste harisme Domnul le-a împărţit potrivit Înţelepciunii şi Dreptăţii Lui, în asemenea mod, încât fiecărui om să i se potrivească harismele, analog cu puterea şi rezistenţa lui. Aceasta înseamnă, pe de-o parte, că absolut **nimeni nu are dreptul să se laude în mod egoist cu harismele sale**, deoarece toate sunt daruri ale lui Dumnezeu, iar, pe de altă parte, **nu trebuie niciodată să-i invidieze** pe aceia care au primit harisme mai multe sau mai înalte. Care este <u>scopul</u> pentru care Dumnezeu ne dăruieşte aceste importante harisme? La această întrebare răspunde din închisoare marele Apostol şi ne subliniază: „spre desăvârşirea sfinţilor, la lucrul slujirii, la zidirea Trupului lui Hristos, până vom ajunge toţi la unitatea

CALENDARUL MĂRTURISITORILOR

Săptămâna care urmează stă sub pecetea a doi oameni sfinţiţi prin mărturisirea lui Hristos în temniţele comuniste. Este vorba despre **părintele Daniil Sandu Tudor** (ucis la Aiud în 17 noiembrie 1962) şi **Părintele Gheorghe Calciu – Dumitreasa** (adormit în 21 noiembrie 2006). S-au scris şi se vor mai scrie multe despre aceşti doi mărturisitori şi este nevoie să se scrie, pentru ca noi să ne amintim pururea jertfa lor, căci pe această jertfă suntem noi azi în Biserică.

Credem că ne este de folos acum să ne întărim nu numai din faptele lor, ci şi din cuvinte.

Părintele Gheorghe Calciu mărturisea despre ultima perioadă în care a stat în închisoare:

„Cel mai mare rod a fost că prin rugăciune mă linişteam sufleteşte, că nu mă temeam, că rezistam la tot ce se întâmpla cu mine. Fără rugăciune nu aş fi rezistat, aş fi înnebunit cu siguranţă. Am hotărât să nu fac niciun compromis şi pentru asta trebuia să mă gândesc sau că voi rămâne pentru totdeauna în închisoare, sau că mă omoară. În această situaţie, fără rugăciune ar fi trebuit să înnebunesc. ***Rugăciunea a însemnat balsam pentru inima mea****."*

<u>VERSURI DE SUFLET</u>

INTRAREA ÎN BISERICĂ

Aşa Te vede duhul meu, Stăpână:
Te duce Ana, Maica-Ta de mână.
Cum urci cu paşi mărunţi pe sfânta scară,
În ochi porţi cerul nopţilor de vară
Şi părul Tău e caer de lumină.
Smerit în rugă, trupul mic se-nclină
Şi faţa de copil aşteaptă harul.
Ca să-Ţi picteze slava, iconarul,
Topit-a-n flăcări vechea lui comoară,
A prefăcut-o-n pulbere uşoară
Şi pata de argint a hainei Tale,
A încrustat-o-n raze ca în zale.
În juru-Ţi focul curge, ca o apă.
Cu frăgezimi de mugur care crapă,
Mânuţa poartă lujerul de floare,
Iar Sfântul Duh, în fâlfâiri uşoare,
Cu vraja curăţiei şi a milei,
s-a aşezat pe umărul copilei.
Din norii albi şi moi ai înălţimii,
Cuminţi, îţi ies în cale Heruvimii.
În cuviinţă mare, iconarul
Cu fir de-arnici a-ncondeiat chenarul,
Iar sus de tot, pe cea din urmă treaptă,
Potirul sfânt al jertfelor Te-aşteaptă.
Doar candele aprinse străbat cu raza lor
În umbra viorie a Sfintei. Un fior
De taină te cuprinde, când ochiul ţi se pierde
În umbră şi când vine o rază să-l dezmierde.
Pe lespezile albe, sub candele pe unde
A curs lumină blândă, lucesc oglinzi rotunde,
Şi-n ploile de raze, sub candele se-nşiră,
Alai de-mpărătiţă, în haine de porfiră.
Sunt doisprezece îngeri; dar nu au aripioare,
Ori poate sunt copile cu sufletul de floare.
Copilele au toate găteală de domniţe,
Au creştetele ninse cu mândre coroniţe.
Şi-n fruntea lor păşeşte, cu ochii de cicoare
Împărăteasa mică, învăluită-n soare.
Condurii Ei de aur lucesc ca două stele,
Şi-abia îşi poate duce povara hainei grele.
Copilele ridică pe mâini neîntinate,
Podoaba de lumină a mantiei bogate.

Şi nu ştiu ce sfinţenie vrea să mărturisească,
Cum că alaiul este o nuntă-mpărătească.
Şi-ntre sclipiri de aur şi-n foşnet de mătasă
Păşeşte către nuntă micuţa-mpărăteasă.
Iar una din copile, cea mai împodobită,
Îi duce dar de nuntă, o minge aurită.
Mireasa ochii umezi ca-n rugă şi-i ridică,
Şi către cer ridică, gingaşa mână mică.
Căci pe deasupra-i prinde-n cercuri largi să zboare
Un porumbel cu aripi făcute de ninsoare
În numele Treimii, venit ca să primească
în casa Ei Mireasa cu stemă-mpărătească.

Te aşteptăm şi noi cu rugi în mână,
Să vii către lăcaşul Tău Stăpână.
Ca iarăşi să sfinţească la a Ta venire,
Vreun colţ din alba noastră mănăstire.
Cu tot alaiul harurilor, vino!
Cobori spre miezul inimilor, Blajino!
Ca-n miezul inimii neîntinate,
O Sfânt-a Sfintelor să se arate.

Şi-acolo cu alai de oşti cereşti
În inimi Doamnă (mică) neştiut să creşti.

Maica Teodosia (Zorica Laţcu)

Pe tata l-au arestat chiar în dimineaţa de Bobotează. Au intrat în casă şi au luat o funie de pe uşă, că el împletea funii, şi i-au legat mâinile cu ea. Şi l-au dus, iar cantorul l-a aşteptat să vină la biserică la slujbă, dar el nu a mai venit...

Când au venit să-l aresteze, pe mama au trimis-o înainte în pod, să nu tragă partizanul în ei, dacă ar fi tras. Cu tata au fost arestaţi toţi preoţii din zonă care i-au sprijinit pe partizanii din munţi. Pe tata l-au acuzat că a fost legionar. Nu a fost, doar a simpatizat în liceu mişcarea legionară, dar nu a participat la crime. „Vina" lui a fost că i-a ajutat pe partizani. I-a ajutat cum a putut.

Câţi ani de temniţă a primit pentru că a ajutat pe partizani?

12 ani, din care a făcut 9, murind în închisoare.

Mama a putut să meargă să-l vadă cât a fost închis?

A fost la vorbitor o dată singură, o dată cu mine şi cred că o dată şi cu fratele meu, dar nu-mi mai amintesc bine. Tata a cerut la un vorbitor să-i facă ochelari şi când m-a dus şi pe mine, mama m-a avertizat că nu-i voie să mă apropii. Tata a apărut la geam, la vorbitor şi mi-a zis: Corina, dă-mi ochelarii!

Şi eu nu m-am dus, că mama mă avertizase că nu-i voie. Atâta a regretat apoi mama că nu m-a lăsat să merg la el când m-a chemat! Poate că mi-ar fi dat ceva în mână sau cine ştie...

Ştiu că odată a trimis un prosop şi mama, săraca, l-a spălat. Iar după aceea a văzut că în tivitură a ieşit urmă de la creionul chimic. El a scris scrisoare şi a pus-o acolo, dar mama nu a mai putut desluşi nimic.

Avea voie să trimită scrisori?

Foarte rar, dar am câteva scrisori. Şi cele pe care le-a trimis el mamei, dar am şi o parte din dosarul de la CNSAS (căci sunt sute şi sute de pagini, dar eu nu am primit decât o parte din ele), unde erau ale noastre către tata. Mama trimitea cărţi poştale, că aşa avea voie. Şi, când eram în clasele primare, ne sublinia cartea poştală şi ne punea şi pe noi, copiii, să-i scriem câteva rânduri.

Ce ştiaţi de tata? Ştiaţi că era închis?

Ştiam că e închis, dar altele nu ştiam. Însă ştiu că într-o noapte atâta am plâns... Eu am crezut că dacă plâng, tata va veni acasă. Nici nu ştiu dacă i-am spus mamei de ce am plâns. Dar toată noaptea am plâns cu dorinţa şi credinţa că va veni acasă dacă eu plâng.

Doamne, scoate-l pe tata din închisoare! Aşa zicea mama că ne rugam noi, copiii, în fiecare seară pentru el.

Cum a fost viaţa fără tatăl dvs.?

După pronunţarea sentinţei, cineva a avertizat-o pe mama să plece, luând ce are, că altfel ar fi confiscat statul tot. Aşa că a luat o văcuţă şi câteva oi şi ne-am dus la bunici, la Săvârşin.

Când a murit tata, eu aveam 13 ani. Mama a aflat, dar nu mi-a spus imediat, că eu eram la şcoală la Arad. Şi când am aflat, nu am avut voie să port doliu, ca să nu se afle, ci mi-am pus o panglică neagră, cu care mi-am legat părul. Şi m-am dus la părintele Tudor Demian, care fusese coleg cu el la facultate şi i-am spus plângând că a murit tata. Iar el mi-a zis să nu mai plâng, să nu mă vadă cineva, că nu trebuia să se ştie că ştim...

Mama a rămas văduvă?

Da... Când am fost domnişoară, a vorbit un teolog cu mine, dar eu i-am spus dinainte că tata fusese deţinut politic. Însă apoi el a primit o scrisoare anonimă, în care scria să aibă grijă cu cine se căsătoreşte, dacă vrea să aibă apoi slujbă... Şi m-a lăsat...

Ce alte lucruri mai ştiţi despre anii de închisoare ai tatălui dvs.?

Am întâlnit pe cineva care ieşise din închisoare şi mi-a spus că l-a cunoscut pe tata. A fost închis la Aiud, apoi l-au dus la Baia Sprie, la mina de plumb. Acolo el s-a simţit foarte rău, a ieşit la raport să spună, dar nimeni nu l-a ascultat. Atunci a leşinat şi l-au scos de acolo colegii pe braţe. Apoi, fiindcă avea TBC, l-au trimis la Târgu Ocna.

Ştiu despre tata că, unde era un bolnav, tata mergea să-l spovedească şi să-l împărtăşească, deşi, după aceea, suferea. Îl prindeau de barbă şi îi ziceau „ţapule". La urmă, aşa am înţeles, că l-au omorât. A citit o verişoară de-a mea într-o carte, că atâta l-au dat cu capul de pereţi, până când l-au omorât şi atunci au deschis un grilaj şi i-au dat drumul în cap, ca să spună că s-a sinucis.

Unde s-a întâmplat aceasta?

La Văcăreşti, că acolo a fost trimis, fiind bolnav de TBC...

Am fost într-un an la o întâlnire a foştilor deţinuţi politici, la Iaşi, şi acolo am întâlnit pe cineva care făcuse puşcărie împreună cu tata. Şi zicea că tata i-a spus că are o durere aici în piept. Nu ştia omul acela despre ce e vorba, dar eu cred că **el a învăţat Rugăciunea inimii** şi aceasta era durerea ce o simţea. **Era foarte retras, smerit. Probabil trăia numai cu rugăciunea**...

credinţei şi a cunoaşterii Fiului lui Dumnezeu, la starea bărbatului desăvârşit, la măsura vârstei deplinătăţii lui Hristos".
Aşadar, scopul harismelor noastre este în mod deosebit vrednic de luare aminte. El este pentru a le folosi în înaintarea noastră duhovnicească şi la „desăvârşirea" noastră. Fireşte, nu numai a noastră, ci şi pentru folosul şi zidirea celorlalţi fraţi ai noştri. Adică *fiecare din noi trebuie să valorifice talanţii şi harismele lui*. Să le cultive pe cât mai mult posibil, pentru că în ultimă instanţă, acest dar al harurilor este cel care ne duce la ceea ce numim „după asemănare" şi ne deschide drumul către Biserica Triumfătoare, „împreună cu toţi sfinţii". *(Arhimandritul Ioil Konstantaros)*

SFINŢII SĂPTĂMÂNII

CUTREMURĂTOARELE MINUNI ALE SFÂNTULUI GRIGORIE TAUMATURGUL (17 noiembrie)

Sf. Grigorie Taumaturgul s-a născut în cetatea Neocezareea din Pont, în jurul anului 213, într-o familie păgână şi a primit o educaţie laică desăvârşită, studiind filosofia, retorica şi dreptul. Pentru a-şi completa studiile, a plecat împreună cu fratele său, Atenodor, spre Berit, dar s-au oprit în Cezareea Palestinei, unde l-a întâlnit pe Origen (185-254), marele cărturar creştin al vremii, care încă nu căzuse în erezie. Sf. Grigorie a devenit vreme de câţiva ani ucenicul lui Origen şi a primit şi botezul. După terminarea studiilor, întorcându-se în patria sa, a ales viaţa de linişte, rugăciune şi studiu al Sfintelor Scripturilor, petrecută într-un loc retras.

Pentru virtuţile lui alese, fericitul Fedim, episcopul Amasiei, văzând în dânsul darul lui Dumnezeu, se sârgui a-l îndupleca să lase pustia spre folosul oamenilor. Văzându-i neclintirea, fericitul Fedim săvârşi lucru neobişnuit, căci **îl sfinţi episcop al Bisericii deşi nu era de faţă**. Căci, căutând episcopul către Dumnezeu, a zis: "Tu, Cela ce toate le ştii, Dumnezeule, şi toate le poţi, caută în ceasul acesta spre mine şi spre Grigorie, şi săvârşeşte cu darul Tău, hirotonisirea lui". Astfel l-a hirotonit, nefiind el de faţă.

Devenit episcop fără voia sa şi văzând răspândinu-se erezia lui Pavel din Samosata, Sf. Grigorie începu a se ruga cu sârguinţă lui Dumnezeu să îi descopere credinţa cea adevărată şi într-o noapte, în timp ce se ruga, îi apărură Preacurata Maică a Domnului şi Sf. Ap. Ioan Cuvântătorul de Dumnezeu. Atunci Maica Domnului îi ceru Sfântului Ioan să îl înveţe taina Preasfintei Treimi. Deci în puţină vreme Sf. Grigorie fu învăţat mari taine dumnezeieşti.

Mergând Sf. Grigorie în cetatea Neocezareea, plină de închinăritori la idoli, află numai 17 credincioşi. Rugându-se lui Dumnezeu să caute spre zidirea Sa şi să lumineze atâta mulţime de popor, săvârşea multe minuni, în special vindecări, motiv pentru care a fost numit "Taumaturgul". Între persoanele care au îmbrăţişat creştinismul datorită activităţii sale, se numără şi Macrina cea bătrână, bunica Sfântului Vasile cel Mare şi a Sfântului Grigorie de Nyssa.

Se spune că a făcut minuni cum nu s-au auzit şi mai mari decât se pot crede. Doi fraţi, după moartea tatălui lor, au rămas moştenitori ai unei mari avuţii pe care au împărţit-o între dânşii. Apoi mai aveau şi un iezer mare, pentru care se sfădeau căci fiecare dintre dânşii dorea să-l aibă singur întreg; deci şi-au ales ca judecător pe făcătorul de minuni, Grigorie. Mergând Sfântul către dânşii la iezer, voia să facă pace între ei, dar n-a sporit nimic cu cuvintele pentru că amândoi erau neînduplecaţi şi nu voiau să se lase unul pe altul să aibă parte de iezer. După multă sfadă voiau să facă chiar război între dânşii şi de-abia a putut Sfântul să-i potolească în acea zi să nu facă război. Făcându-se seară s-au dus la casele lor, amânând confruntarea pe a doua zi, iar Sfântul a rămas singur lângă iezer şi, petrecând toată noaptea în rugăciuni, a poruncit iezerului, în numele Domnului să se usuce de tot şi să nu rămână nici picătură de apă şi nici tină într-însul, ci să fie pământ bun de arat şi semănat. Deci s-a făcut aşa, căci deodată nu se ştie unde s-a ascuns apa şi s-a făcut pământ uscat. A doua zi, venind fraţii la iezer cu mulţime de oameni înarmaţi ca să facă război, n-au aflat în locul unde era iezerul nici o picătură de apă şi, ca şi cum n-ar fi fost niciodată apă acolo, au aflat pământ înverzit. Mirându-se de aceasta, fraţii s-au împăcat între dânşii, iar toţi oamenii preaslăveau pe Dumnezeu.

Odată acest sfânt făcător de minuni a vrut să zidească o biserică la un loc frumos, aproape de un munte. Începând el a pune temelia, locul era strâmt şi nu putea să-l mai lărgească din cauza muntelui aceluia. Deci, Sfântul a stat la rugăciune. Şi, rugându-se din destul, a poruncit muntelui, în numele lui Iisus Hristos, să se mişte şi să se îndepărteze de la locul său, cât trebuia pentru lărgirea bisericii. Apoi îndată s-a cutremurat muntele şi, mişcându-se, s-a depărtat făcând destul loc pentru lărgimea temeliei bisericii. Astfel era credinţa acestui plăcut al lui Dumnezeu, încât muta şi munţii.

Ajuns la adânci bătrâneţi, a întrebat:
– Câţi necredincioşi se mai află încă în Neocezareea?
Iisus se răspunse că numai 17 locuitori ai cetăţii se mai închină la idoli. Bucurându-se cu duhul, sfântul a zis:
– Slavă lui Dumnezeu, căci atunci când am venit eu în Neocezareea la episcopie numai 17 creştini am aflat, toată cetatea fiind drăcească. Iar acum, mergând către Dumnezeu, rămân atâţia necredincioşi câţi credincioşi s-au aflat mai întâi; şi toată cetatea este a lui Hristos. Zicând acestea, şi-a dat sufletul în mâinile lui Dumnezeu, la anul 270. Sf. Ierarh Grigorie Taumaturgul a murit pe vremea împăratului Aurelian (270-275), viaţa lui fiind scrisă pe larg de Sf. Grigorie de Nyssa.

CUVÂNT DE LA PATERIC

Avva Longhin (prăznuit la 17 noiembrie) era din Cilicia Palestinei și a trăit în secolul al V-lea, mutându-se de la mănăstirea Fericitului Ieronim în Egipt, pentru o mai aspră viețuire. Cele câteva pilde și cuvinte cuprinse în Patericul egiptean dau mărturie despre smerenia sa adâncă și despre darul facerilor de minuni. Iată unul dintre ele:

*Zis-a avva Longhin către avva Acachie : femeia atunci cunoaște că a zămislit, când i se va opri sângele. Așadar și sufletul cunoaște că a primit Duh Sfânt, când i se vor opri patimile cele rele ce curg jos dintr-însul. Iar câtă vreme petrece într-însele, cum poate să se mărească în deșert, că este fără patimă ? **Dă sânge și ia Duh**!*

***

DIN ÎNVĂȚĂTURA PĂRINTELUI ARSENIE

Dumnezeu are un rost cu **suferințele**, pe care nu El le trimite oamenilor, ci oamenii se bagă în bătaia lor, pentru că ies din poruncile lui Dumnezeu și legile firii. Suferințele readuc pe om iarăși la calea lui Dumnezeu. O scăpare definitivă de suferințe în viața aceasta nu este și nici n-ar fi bună. Oamenii care nu le-ar avea, iarăși s-ar întoarce la ele. Oamenii sunt un fel de copii: sunt cuminți numai de frică. Și **mai au mult până să fie cuminți de drag**...

CUVINTE DESPRE RUGĂCIUNE

Cu ajutorul lui Dumnezeu, pentru că părinții noștri ne îndeamnă aproape la fiecare cuvânt să stăruim în rugăciune și pentru că majoritatea dintre noi suntem niște începători de prea multă vreme, vom căuta să aflăm cuvinte de folos și de întărire despre cea mai importantă lucrare din viața creștinului. Începem cu câteva îndemnuri ale Sfântului Sofronie de la Essex.

SĂ FACEM RUGĂCIUNE DE FOC ÎN APELE ÎNGHEȚATE ALE LUMII

Sf. Sofronie de la Essex

În zilele de odinioară, când viața majorității oamenilor curgea în largile canale ale tradiției așezate și orânduite, cuvintele lui Hristos erau astfel prezentate încât să nu deranjeze. Dar acum, cu întreg pământul plin de disperarea omului, cu protestul conștiințelor ultragiate, cu violența ce amenință să înghită întreaga noastră viață, trebuie să ne facem auzite vocile. În primejdia noastră actuală cuvintele frumoase care nu ne angajează la nimic nu mai sunt suficiente. Cu toții **avem nevoie astăzi de o credință fermă în biruința veșnică a lui Hristos**, ca și noi să devenim de nebiruit duhovnicește.

Iată aceste cuvinte:

Rugăciunea care palpită în interiorul nostru ne plasează la frontiera dintre două lumi, dintre cea trecătoare și cea care va veni (Evr. 13, 14). Această sfâșiere dureroasă ne silește la o implorare încă și mai arzătoare. Ne recunoaștem boala – puterea de moarte a păcatului lucrător în noi – și cerem un doctor. Atunci Cel ce a spus că „nu cei sănătoși au nevoie de doctoi, ci cei bolnavi" (Mt. 19,13) răspunde într-adevăr chemării noastre. El ne tămăduiește sufletul din orice boală, dându-i energii noi, luminându-l cu o lumină neînserată.

Experiența străveche a Bisericii a dovedit că *pentru rugăciune – adică pentru Dumnezeu – nicio boală a duhului nu este incurabilă*. Putem să ne naștem în cele mai nefavorabile împrejurări. Putem crește în medii ignorante, dure și chiar criminale, putem să fim atrași de exemplele de viețuire din jurul nostru. Putem suferi orice fel de lipsuri, ocări, pierderi. Putem fi diformi din naștere și putem ști ce înseamnă a fi disprețuiți, răniți, respinși. Tot ceea ce e nenorocire în lumea de astăzi își poate lăsa amprenta asupra noastră. Dar, **din clipa în care ne întoarcem la Dumnezeu, din clipa în care ne-am hotărât să urmăm poruncile Lui, începe un proces de tămăduire fundamentală**. Și nu numai că suntem vindecați de rănile sau patimile noastre, dar chiar și înfățișarea noastră se poate schimba. Acest lucru s-a întâmplat adeseori în Sf. Munte. Soseau oameni zdrobiți și reduși la o stare jalnică de mulți ani de viețuire depravată, însă, după o scurtă perioadă de adâncă pocăință, fețele lor deveneau plăcute la vedere, vocile lor se schimbau, se mișcau diferit și duhul strălucea luminos înlăuntrul lor. Aceasta și pentru că intraseră într-o viață dedicată rugăciunii.

Omul de rugăciune privește mediul înconjurător într-o altă lumină. Iubirea de Dumnezeu slobozește sufletul de presiunile din afară. Singurul imperativ devine de a păstra această legătură iubitoare cu Dumnezeu. Nu ne va păsa de ceea ce cred despre noi oamenii sau de felul în care ei ne tratează. Vom înceta să ne mai temem că le pierdem favoarea. *Îi vom iubi pe semenii noștri fără să ne mai întrebăm dacă și ei ne iubesc pe noi.*

Desigur, adevărata rugăciune nu vine dintr-odată. **Nu e lucru simplu să menținem inspirația fiind înconjurați de apele înghețate ale lumii care nu se roagă**. Hristos aruncă focul dumnezeiesc pe pământ și noi ne rugăm Lui ca El să aprindă inimile noastre astfel încât să nu fim biruiți de frigul cosmic, ca niciun nor negru să nu stingă flacăra strălucitoare.

Dintre toate apropierile de Dumnezeu, rugăciunea este cea mai bună și nu în ultima instanță este singurul mijloc autentic în acest scop. În actul rugăciunii mintea omenească își găsește expresia ei cea mai nobilă. Starea mentală a unui om de știință angajat în cercetare, a artistului ce creează opere de artă, a gânditorului cufundat în filosofie – chiar și a teologilor de profesie – nu poate fi comparată cu cea a omului de rugăciune ajuns față în Față cu Dumnezeul cel Viu. **Orice gen de activitate mentală cere mai puțină încordare decât rugăciunea**. Putem fi în stare să lucrăm zece sau douăsprezece ore, dar sunt suficiente numai câteva clipe de rugăciune și, iată, suntem deja epuizați.

Rugăciunea poate împlini toate lucrurile. Chiar dacă suntem lipsiți de daruri naturale, oricare dintre noi poate să obțină și obține prin rugăciune daruri suprafirești. Acolo unde cunoașterea rațională a omului lipsește, am face bine să ne aducem aminte de faptul că, independent de capacitatea intelectuală a omului, rugăciunea poate aduce o formă mai înaltă de cunoaștere.

Creștinismul implică suferință; dar prin suferință pătrundem în tainele ființei. *Suferința face cu putință înțelegerea umanității și libertății noastre*. În vremuri de restriște, creștinul își aduce aminte că „toată făptura suspină laolaltă și suferă în durerile nașterii" (Rom. 8, 22).

Pentru cei care nu au experiența rugăciunii e greu de crezut felul în care rugăciunea lărgește orizonturile spiritului. Uneori rugăciunea mistuie inima ca un foc; și atunci când inima se prăbușește în flacăra arzătoare, pe neașteptate cade asupra ei roua mângâierii dumnezeiești. Când ajungem atât de conștienți de fragilitatea noastră, încât mintea deznădăjduiește, atunci în chip necunoscut se arată o lumină minunată ce vestește o viață nestricăcioasă. Atunci când întunericul dinlăuntrul nostru e atât de înfricoșător, încât suntem paralizați de spaimă, aceeași lumină strălucitoare va preface noapte întunecată în zi strălucitoare.

La început, lupta pentru rugăciune pare a întrece puterile noastre, dar, dacă stăruie, sufletul va fi în stare să cuprindă înlăuntrul său, în același timp, întristarea și bucuria, disperarea și nădejdea. Nu mai există o alternanță între exaltare și deprimare, întrucât toate stările sunt concentrate într-una singură. *Prin cunoașterea lui Dumnezeu sufletul dobândește o pace adâncă.*

Duhule Sfinte, Atotputernice Dumnezeule,
Mângâietorule Milostive,
vino și Te pogoară peste noi,
care plângem după Tine pururea,
luminându-ne și sfințindu-ne,
tămăduindu-ne și mângâindu-ne
cu mângâierea Ta!

INTERVIUL SĂPTĂMÂNII

TATĂL MEU, PREOTUL MĂRTURISITOR SINESIE IOJA

Acum câteva luni a venit iar (căci vine din când în când) la Bisericuță sora Corina Ioja și am rugat-o să ne spună câteva cuvinte despre tatăl ei, preotul mărturisitor Sinesie Ioja de la Rănușa. Atunci a avut o ezitare și nu am insistat. Însă Sf. Mina, din mulțimea de daruri pe care ni le-a făcut, a găsit cu cale să o îndrepte de prăznuirea sa din nou la Bisericuță. De data aceasta chiar sora Corina ne-a căutat, deschizându-și sufletul. Am înțeles ezitarea de acum câteva luni: vorbele i s-au împletit mereu cu lacrimile, semn al unei dureri adânci, pe care numai Dumnezeu o poate înțelege și mângâia. Durerea unui copil care nu a avut parte de tată și care a dus cu el crucea prigoanei toată viața, ca fiică de deținut politic.

Despre părintele Sinesie Ioja nădăjduim că va fi prilej să scriem mai multe – despre preoția dinainte și din închisoare, despre viața de jertfă și de slujire a lui Dumnezeu. Acum însă e vremea să deschidem cu sfială ușa trecutului unui om sfânt și a familiei sale.

Părintele Sinesie Ioja la arestare, 1949

Vi-l mai amintiți pe tatăl dvs? Erați micuță când l-au arestat?

Trei ani și ceva aveam. Iar fratele meu avea un an. Am o singură amintire dinainte de arestare. Eram micuță și tata m-a adus pe umeri la mătușa din Arad, că așa-i plăcea lui să mă ducă. Și m-a învățat să o strig pe mătușa „tușă!". Dar eu ziceam „tută!", că eram mică... și eram pe umerii lui... Zicea mama că atâta ne-a iubit... Când mergea la protopopiat, mă lua și pe mine, iar când s-a născut fratele meu, ne lua pe amândoi. Foarte mult ne-a iubit...

Un domn din Timișoara, care l-a cunoscut în închisoare, mi-a spus că atâta vorbea despre mama și despre puișorii lui, cu drag și cu dor...

Cât timp a fost preot?

6 ani și apoi l-au arestat...

De ce l-au arestat?

A fost un coleg de-al lui care se ridicase împotriva regimului și el l-a ajutat, l-a adăpostit în pod o vreme.